

ката, като кажатъ, че той е унесенъ, не е съ ума си и затова не трѣбва да се осжда на смъртъ.

Тѣзи думи много докачиха апостола. Той трепна отъ мѣстото си и извика на своя защитникъ:

— Стой! не говори така! Азъ на съмъ людъ. Азъ съмъ истински апостолъ. Безъ страхъ станахъ комита. Нарамихъ пушка и въ Дрѣновския манастиръ отидохъ да дира правда и свобода!

Турцитѣ, изненадани отъ тѣзи дързостни думи на Бача Кира, решиха и него да обесятъ.

Смъртъта.

Деньтъ е 28 май. Слънцето свѣтло и жизнерадостно се издига надъ Балканскитѣ върхове. Българската рая тича по ниви, по лозя... Гражданитѣ въ Търново и Горна-Орѣховица сж посърнали. Въ Търново на пѣтя къмъ Габрово се побиватъ диреци въ земята и се приготвя бесилка... Въ Горна-Орѣховица се прави сжщото на пазаря... Когато всичко бѣ готово, войска и стражари излѣзоха отъ конацитѣ и заеха улицитѣ. Следъ това цѣлото турско население се нареди да гледа страшното дѣло. Българитѣ стояха затворени по кжщитѣ си и само отъ прозорцитѣ можеха да зърнатъ, що става.

Голѣмъ и силенъ конвой съ тежки стѣпки върви по улицитѣ. Между конвоя кретатъ оковани въ желѣза апостолитѣ Бачо Киро и Иванъ Пановъ. Бачо Киро бѣлочерковченина, изморенъ, отпадналъ, върви съ дребни стѣпки и тихо пѣе. Иванъ Пановъ, родомъ отъ Търново, момъкъ сърдченъ и безстрашенъ, вика високо, че загинва за отечеството. Като минава по улицата, той се прощава съ всички българи и високо пѣе: прощавайте братя, приятели, другари...! Спира се, дига съ наранени ржце ве-